

den sigtede gennem hele Sagens Behandling, ogsaa specielt under Forundersøgelsen. Endvidere forlangte jeg Gennemførelsen af Anklageprincippets Grundpille, nemlig at Anklager, Forsvarer og Dommer skulde være 3 forskellige Personer. Dette Princip forlangte jeg gennemført i dets Renhed.

Jeg skulde nu ikke have taget Ordet igen for atter at komme ind herpaa, naar ikke det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen), der har været Medlem af Proceskommissionen, havde rejst sig og udtalt sin Forargelse over, at jeg ikke havde gjort opmærksom paa, at et Mindretal inden for Kommissionen var fremkommet med Forslag i de her anførte Retninger. Jeg skal da villig indrømme og erkende, at et Mindretalsforslag i de her anførte Retninger, om det maaske end knapt gaar saa vidt, som jeg kunde ønske, foreligger trykt i det fremlagte Værk, vi her have under Behandling. Endvidere skal jeg fremhæve, at dette var mig bekendt, den Gang jeg havde Ordet, men tillige, at jeg gik ud fra, at vi alle her vidste det, da det foreligger trykt paa Tingets Bord. Naar det ærede Medlem i stolt Selvfølelse af dette Mindretals Værd har kaldt det for *et retskaffent Mindretal*, skal jeg her vidne, at jeg vedstaar de Udtalelser, som jeg den Gang brugte om det ønskelige i de rene Princippers Gennemførelse, og at jeg ganske vil underskrive det ærede Medlems Dom over Mindretallet ved ogsaa fra min Side at kalde det for *et retskaffent Mindretal*, hvis Mindretalsindstilling fortjener den største Opmærksomhed her i Salen.

Justitsministeren (Alberti): Skønt jeg i og for sig ikke skulde have noget imod at blive skaaret over, skal jeg dog søge at fatte mig saa kort som muligt, da jeg har Følelse af, at det vil være heldigt, om Behandlingen af denne Sag kunde blive tilendebragt i dette Møde. Jeg skal derfor, hvad jeg haaber, man heller ikke har noget imod, indskrænke mig til nogle enkelte Udtalelser, foranlediget ved de Bemærkninger, der fra forskellige Sider baade i Dag og de andre Dage ere faldne, vedrørende det her foreliggende Forslag. Jeg skal da sige, at for mig vil det stille sig som overordentligt heldigt, om man kunde komme ind paa en fuldstændig eller i alt Fald saa vidt mulig Gennemførelse af det rene Anklageprincip. Jeg kunde for saa vidt have sluttet mig til den nys omtalte Mindretalsbetænkning i Kommissionen, og faa vi det gennemført, ser jeg i og for sig

ikke, at der kunde være store Anker mod at beholde den foreslaede Regel i § 302 om summarisk Behandling af Straffesager ved Underretten. Thi naar Dommeren ikke længere skal lede Undersøgelsen, men denne skal ledes af Anklageren, saa har han ikke længere den menneskelige Interesse, som han efter det foreliggende Forslag vil have i at bringe en Dom til Veje. Saa behøver man ikke at frygte for, at han skulde afgøre en Dom gennem den summariske Behandling paa den Maade uoverlagt og til Skade for tiltalte. Jeg føler mig overbevist om, at naar man har Anklageren helt igennem som Leder af Undersøgelsen, vil Dommeren ikke saaledes som nu føle sig som den, der skal skaffe Bevis, eller den, som skal anklage og skaffe tiltalte dømt, men han vil fuldt saa meget, og maaaske snarest, føle sig som Forsvarer for den sigtede lige over for Anklageren. Men lykkes det ikke at faa Anklageprincippet udvidet saaledes, mener jeg rigtignok, at der, hvis man overhovedet vil beholde den summariske Afgørelse af visse Sager, maa væsentlige Forandringer til. Navnlig forekommer det mig som en ganske given Sag, at man ikke vil kunne gaa med til Domsafgørelse i de Tilfælde, hvor den sigtede enten var fængslet paa den Tid, Tilstaaelse fandt Sted, eller fængslet paa den Tid, han skulde udtale sig om, hvor vidt han vilde indgaa paa en summarisk Afgørelse eller ikke. Man vil ikke kunne gaa ind paa det, med mindre der forud bliver beskikket en Forsvarer for tiltalte, som kunde gaa Sagen igennem og derefter frit og uhindret og uden Vidner kunde konferere med ham og give ham de bedste Raad. Efter min Opfattelse er Forholdet netop det, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) fremstillede, at Dommeren lige over for den arresterede er baade Fader og Moder, men rigtigrok en streng Fader og Moder, der saaledes som Forholdet nu en Gang er, ikke altid kan siges at være ganske fri for at kunne opvække den Forestilling hos andre, at det, det kommer an paa, er at fremskaffe en Dom. Derfor mener jeg, at der ikke kan tillægges den fængsledes Samtykke den Betydning, som man maa tillægge et Samtykke af en fuldstændig fri Mand, lige saa lidt som der bør tillægges den fængsledes Tilstaaelse den Betydning, som man kan og bør tillægge en Tilstaaelse, afgiven af en fuldstændig fri Mand.

Hyad sigtedes Samtykke angaar, som her forlanges, giver det mig Anledning